

ת"פ 2051/09/16 - מדינת ישראל נגד שלמה נסים אלבז, Thaweesak Yuedepbhvak

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 2051-09-16 מדינת ישראל נ' אלבז ואח'

בפני כבוד השופטת מיכל ברנט
המאשימה
נגד
הנאשמים
1. שלמה נסים אלבז ע"י ב"כ עו"ד שרון נהרי ועו"ד איתמר פלג
2. Thaweesak Yuedepbhvak

החלטה בעניינו של הנאשם 1

כללי

1. ביום 4.9.16 הוגש כתב אישום נגד הנאשם 1 המייחס לו שלוש עבירות הריגה, עבירה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, זאת בשל העובדה כי ביום 12.5.15 מצאו את מותם שלושה פועלים תאילנדים - Toem Chankaew, Surasak Khotmueang ו-Arthit Marasari (להלן: "המנוחים") אשר הועסקו על ידי הנאשם בעבודות חקלאיות.

2. בכתב האישום נטען כי המנוחים ביצעו עבודות חקלאיות בשטח חקלאי הסמוך לצומת חצב בכביש 40, וכי במשך תקופה ממושכת - על פי הנחיתו של הנאשם 1 - הסיע הנאשם 2 את המנוחים ופועלים נוספים לשטח החקלאי האמור באמצעות טרקטור שאליו מחובר גרור חד סרני, באופן שאינו מוסדר עפ"י דין. לנאשם 2 היה רישיון נהיגה אם כי תקפו פג כשנה עובר לאירוע.

3. בסעיף 9 לכתב האישום נכתב כדלקמן:

"עובר לתאריך 12.5.15, על פני תקופה שמשכה המדויק אינו ידוע למאשימה, הורה נאשם 1 לנאשם 2 לנהוג בטרקטור כאשר הגרור רתום אליו, בעוד המנוחים והנתינים התאילנדים יושבים על הגרור. עוד הורה נאשם 1 לנאשם 2 לחצות את צומת חצב ואת כביש 40 (להלן: "הכביש") בניגוד להסדרי התנועה במקום אל עבר השטח החקלאי, בנסיעה בטרקטור אליו רתום הגרור, כשהמנוחים והנתינים התאילנדים הונחו על ידי נאשם 1, לחצות את הכביש רגלית לעבר השטח החקלאי, אף זאת בניגוד להסדרי התנועה במקום" (ההדגשה שלי - מ.ב.).

4. עוד עולה מכתב האישום כי ביום 12.5.15, בסמוך לשעה 06:00, הסיע הנאשם 2 את המנוחים ופועלים נוספים על הטרקטור כשהם על הגרור, חצה את צומת חצב מבלי לעצור בתמרור עצור, ומשאית שנסעה בצומת באותה

עת התנגשה בגרור. כתוצאה מהתאונה מצאו כאמור המנוחים את מותם, ופועלים נוספים נפצעו.

במעשיו המתוארים, כך נטען, "פעל נאשם 1 בפזיזות ומתוך קלות דעת לתוצאות מעשיו, תוך שהוא נוטל במודע סיכון בלתי סביר לאפשרות גרימת התוצאות האמורות, מתוך תקווה להצליח למנען ובכך גרם למותם של המנוחים".

הטענה המקדמית

5. בדיון שהתקיים לפני, טען ב"כ הנאשם 1 כי כתב האישום והעובדות המיוחסות לנאשם 1, ובסעיף 9 בפרט, אינן מגלות את עבירת ההריגה המיוחסת לנאשם 1. נטען, כי הנאשם 1 דאג לכך שלנאשם 2 יהיה רישיון נהיגה, והנחה את הפועלים לרדת מהגרר בעת חציית כביש. בשים לב לאוטונומיה של המנוחים - אשר החליטו שלא לקיים את הנחייתו של הנאשם - ונתרו על הגרור, ובשים לב לאופן נהיגתו של נהג הטרקטור, הרי שנותק הקשר הסיבתי. לפיכך, ובהתאם לקביעת בית המשפט העליון בע"פ 9647/10 **מדינת ישראל נ' פלוני** ודנ"פ 404/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (להלן: "תיק המרוצים"), ולפיה אין מקום להרחיב את עבירת ההריגה, הרי שלא מתקיימים בעניינו של הנאשם 1 רכיבי העבירה המיוחסת לו.

6. ב"כ המאשימה טען כי הנאשם 1 היה הגורם יוצר הסיכון, הוא שהורה לנאשם 2 לנהוג בטרקטור עם עגלה רתומה בצורה מסוכנת, וללא שבוצעו מבחני כשירות ובטיחות, ועקב כך נגרמה התאונה. עוד נטען כי הנאשם 1 היה מודע לסיכון בחציית הכביש בדרך זו ולכן הנחה את המנוחים והפועלים לחצות את הכביש ברגל, וכי הוא לא יכול היה להוציא מן הכלל את האפשרות שהנאשם 2 יפר את הנחייתו (בהקשר זה הפנה ב"כ המאשימה לסעיף 309(5) לחוק העונשין). נטען, כי מקום שקיים "פוטנציאל ממשי" להרשעת הנאשם מחייב האינטרס הציבורי לאפשר למאשימה לנסות ולהוכיח את אשמתו.

ביחס לדנ"פ 404/13 נטען כי מדובר בנסיבות שונות, דובר בנאשם שהיה קטין ולא היו בינו לבין המנוחים יחסי מרות, בעוד שבענייננו המנוחים היו נתינים זרים והיו נתונים למרותו הבלעדית של נאשם 1, והיה עליו לצפות את התוצאות הקטלניות, כאשר הצפיות היא לא בהכרח לדרך המדויקת של התרחשות האירוע (ע"פ 6131/01).

דיון והכרעה

7. על פי הוראות סעיף 149(4) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, רשאי הנאשם -לאחר תחילת המשפט- לטעון טענה מקדמית ולפיה העובדות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות עבירה. מקום שנטענה טענה מקדמית כאמור, רשאי בית המשפט, על פי הוראות סעיף 150 לחסד"פ, להחליט בטענה לאלתר או להשהות החלטתו למועד אחר של המשפט, ומקום שנתקבלה טענה מקדמית - רשאי בית המשפט לתקן את כתב האישום או לבטלו.

8. משמעותו של סעיף 149(4) לחסד"פ, היא כי גם מקום שיודה הנאשם בעובדות כתב האישום על פי נוסחון, רכיבי העבירה אינם מתמלאים ואינם מאפשרים להרשיעו.

9. בעניינו, מבקשת המאשימה לקבוע כי קיים פוטנציאל להרשעתו של הנאשם 1 בעבירה המיוחסת לו, בשים לב למעשה שעשה: הורה לנאשם 2 לנסוע בטרקטור עם גרור מאולתר ומסוכן ובכך העמיד בסיכון את כלל משתמשיו; ובשים לב למחדלו ביחס לאי אכיפת הוראתו לפועלים שלא לנסוע על הגרור בעת חציית כביש 40.

10. דא עקא, שזהו אינו נוסחו של כתב האישום. צודק ב"כ הנאשם 1, כי על פי נוסחו של כתב האישום - וסעיף 9 הוא הסעיף החשוב בו לעניינו - הרי שהנאשם 1 הנחה את הנאשם 2 ואת הפועלים שלא לנסוע על הגרור המאולתר והמסוכן בעת חציית הכביש. ללמדנו, כי הנאשם 1 התמודד עם הסיכון הצפוי על מנת למנוע אותו. מקרה המוות אירע בכביש, לאחר שהנאשם 2 והפועלים לא שעו להוראתו של הנאשם 1 - וזאת על אף יחסי המרות הנטענים - ונותרו על הגרור.

פשיטא, כי אין על פי נוסחו של כתב האישום מעשה או מחדל המיוחסים לנאשם 1, המהווים את הגורם הממשי למות המנוחים, דהיינו - אין קשר סיבתי עובדתי בין המיוחס לנאשם 1 בכתב האישום לבין התוצאה העגומה והטראגית, היא מותם של המנוחים.

במובן זה שונה עניינו אף מן העובדות מושא דנ"פ 404/13 הנ"ל.

בע"פ 140/10 **פיסל חלילה נ' מדינת ישראל** נקבע על ידי כבוד השופט נאור (כתוארה אז) כי ההוראה שבסעיף 309(5) לחוק העונשין מבטאת את הכלל הקובע כי מקום שמעשהו של אדם אינו מהווה גורם יחידי למוות, וכי המוות לא היה נגרם אלמלא הצטרף אליו גורם אחר, בכל זאת רואים את מעשהו של הראשון כנושא באחריות לגרם המוות, **והכל בתנאי שמעשהו של הראשון היווה גורם ממשי לתוצאת המוות** (ע"פ 70/64 **סטרול נ' היועץ המשפטי לממשלה**; ע"פ 418/77 **ברדריאן נ' מדינת ישראל**).

טענתו של ב"כ המאשימה לפיה מחדלו של הנאשם 1 מלהשגיח על מילוי ההוראה שהופרה הן על ידי הנאשם 2 והן על ידי המנוחים והפועלים הנוספים באי אלו הזדמנויות, הוא שגרם למותם, לא בא זכרה בכתב האישום.

11. בשים לב לאמור, אני מקבלת את טענתו המקדמית של ב"כ הנאשם 1 ומורה על ביטולו של כתב האישום ככל שהוא נוגע לנאשם 1.

ניתנה היום, י"ג שבט תשע"ז, 09 פברואר 2017, במעמד הצדדים.